DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 grudnia 1946 r.

Nr 24

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

252

DEKRET

z dnia 15 listopada 1946 r.

o zajęciu majątku państw pozostających z Państwem Polskim w stanie wojny w latach 1939 — 1945 i majątku osób prawnych i obywateli tych państw oraz o zarządzie przymusowym nad tymi majątkami.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Celem zabezpieczenia roszczeń Państwa Polskiego oraz polskich osób prawnych i obywateli polskich w stosunku do państw, z którymi Państwo Polskie pozostawało w stanie wojny w latach 1939 — 1945 lub z którymi w tym okresie zerwane były stosunki dyplomatyczne, oraz w stosunku do osób prawnych i obywateli tych państw— położony na obszarze Państwa Polskiego majątek tych państw oraz ich osób prawnych i obywateli ulega z mocy samego prawa z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu zajęciu i poddaniu go przymusowemu zarządowi.

2. Wszelkie rozporządzenia majątkiem, określonym w ust. 1, dokonane po dniu wejścia w życie niniejszego dekretu, są z mocy prawa nieważne.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do majątku, który na mocy dotychczas wydanych szczególnych przepisów prawnych przeszedł lub przejdzie na własność Państwa Polskiego.

4. Przepisu ust. 1 nie stosuje się nadto do zobowiązań powstałych ze wznowienia stosunków handlowych i finansowych po dniu 8 maja 1945 r.

Art. 2. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego może wyłączyć niektóre majątki określone w art. 1 ust. 1 spod działania przepisów niniejszego dekretu.

Art. 3. 1. Zarząd przymusowy sprawowany będzie przez instytucje, które oznaczy Minister Skarbu.

2. Dla zarządu tego prowadzona będzie odrębna rachunkowość.

3. Szczegółowe przepisy, dotyczące zajęcia oraz ustalające zakres uprawnień i tryb postępowania zarządcy przymusowego, określi instrukcja Ministra Skarbu.

Art. 4. Koszty zarządzania majątkiem wraz z wynagrodzeniem zarządcy przymusowego obciążają majątki w zarząd objęte. Wysokość wynagrodzenia zarządcy ustali Minister Skarbu.

Art. 5. Dłużnicy i wierzyciele (osoby fizyczne i prawne) państw wskazanych w art. 1 ust. 1, osób prawnych i obywateli tych państw obowiązani są zgłosić swoje długi i wierzytelności w instytucji sprawującej zarząd przymusowy, w terminie określonym w zarządzeniu Ministra Skarbu ogłoszonym w Monitorze Polskim.

Art. 6. Osoby sprawujące zarząd majątku ruchomego lub nieruchomego podpadającego pod przepisy niniejszego dekretu oraz osoby, w których posiadaniu znajduje się taki majątek, obowiązane są przekazać go instytucji sprawującej zarząd przymusowy na jej żądanie.

Art. 7. 1. Świadczenia wynikające z zobowiązań określonych w art. 5 winny być spełnione do rąk instytucji sprawującej zarząd przymusowy w trybie przepisów niniejszego dekretu.

2. Instytucja ta jest uprawniona do dochodzenia wszelkich pretensji i ich egzekwowania.

3. Uiszczenie długu pieniężnego następuje przez dokonanie zapłaty do rąk instytucji sprawującej zarząd przymusowy.

4. Sposób uiszczenia długów niepieniężnych określi rozporządzenie Ministra Skarbu.

Art. 8. Uiszczenie długu w sposób wskazany w art. 7 zwalnia dłużnika od zobowiązania, wszelkie zaś inne sposoby uiszczenia nie mają skutków prawnych.

Art. 9. 1. Z majątków, objętych zarządem przymusowym stosownie do artykułów poprzedzających, Państwo Polskie zaspokoi swoje roszczenia, a nadto może zaspokoić roszczenia polskich osób prawnych i obywateli polskich w stosunku do państwa obcego, jego obywateli i osób prawnych, których majątek podlega przepisom art. 1 ust. 1.

2. Zasady i tryb postępowania w przedmiocie zaspokojenia roszczeń, oznaczonych w ust. 1, określi Minister Skarbu.

Art. 10. 1. Kto wykracza przeciwko zarządzeniu Ministra Skarbu przewidzianemu w art. 5 przez niedokonanie rejestracji swych długów i wierzytelności,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny do 200.000 złotych albo jednej z tych kar.

2. Tej samej karze podlega, kto rozporządza majątkiem wbrew przepisowi art. 1 ust. 2 lub nie dokonuje przekazania majątku wbrew przepisom art. 6 bądź też spełnia świadczenia wynikające z zobowiązań w sposób niezgodny z ustalonym w art. 7 niniejszego dekretu.

Art. 11. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

Art. 12. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

w/z Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Kazimierz Petrusewicz

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 listopada 1946 r. Nr 62, poz. 342).

253

DEKRET

z dnia 8 listopada 1946 r.

o podwyższeniu zaopatrzenia pieniężnego inwalidów wojennych i wojskowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Artykuły wymienione w dekrecie niniejszym bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 22, poz. 131), zmienionej ustawą z dnia 23 lipca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 181).

Art. 2. 1. Na czas trwania wyjątkowych warunków gospodarczych, wywołanych wojną, podwyższa się zaopatrzenie pieniężne, przewidziane w ustawie z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim, jak następuje:

1) renta zasadnicza zupełnego inwalidy wojennego i wojskowego (art. 14 ust. 1) wynosi 500 zł miesięcznie przy wymiarze zaopatrzenia pieniężnego dla inwalidów z utratą zdolności zarobkowej od 15% do 44%;

2) renta zasadnicza zupełnego inwalidy wojennego i wojskowego (art. 14 ust. 1) wynosi 1.250 zł miesięcznie przy wymiarze zaopatrzenia pieniężnego dla:

a) inwalidów z utratą lub ogólną utratą zdolności zarobkowej od 45% do 100%, co nie narusza przepisów art. 7 i art. 11,

b) osób pozostałych (art. 1 lit. c) i d));

3) dodatek ciężko poszkodowanych (art. 15 ust. 1) wynosi miesięcznie dla inwalidów z utratą zdolności zarobkowej:

od 45%	do	54%	—	100 zł
„ 55%	„	64%	—	150 „
„ 65%	„	74%	—	300 „
„ 75%	„	84%	—	450 „
„ 85%	„	94%	—	600 „
„ 95%	„	100%	—	750 „ ;

4) dodatek ciężko poszkodowanych, przewidziany w art. 15 ust. 2 — wynosi 100 zł miesięcznie;

5) dodatek na pielęgnację, przewidziany w:

art. 16	ust. 1	lit.	a)	wynosi	1.000 zł	miesięcznie,
„	„	„	b)	„	1.500 „	„
„	„	„	c)	„	2.000 „	„

6) dodatek na utrzymanie psa przewodnika (art. 51 ust. 1 lit. a) — wynosi 250 zł miesięcznie.

2. Jeżeli osoba uprawniona do otrzymywania podwyższonego zaopatrzenia pieniężnego, ustalonego w ust. 1, ma lub uzyska środki, zapewniające jej egzystencję, prawo do podwyżki zaopatrzenia pieniężnego ulega zawieszeniu na czas posiadania tych środków.

3. Za środki, zapewniające egzystencję w rozumieniu ust. 2, uważa się dochód z jakichkolwiek źródeł, z wyłączeniem zaopatrzenia inwalidzkiego, przewyższający pięciokrotnie kwotę podwyższonego zaopatrzenia pieniężnego, jakie przysługiwałoby inwalidzie, gdyby był on zupełnym inwalidą.

4. Przepisy ust. 2 i 3 nie mają zastosowania do inwalidów o ogólnej utracie zdolności zarobkowej powyżej 84% oraz do inwalidów ociemniałych.

Art. 3. Upoważnia się Radę Ministrów w razie zmiany warunków finansowych do podwyższenia w drodze rozporządzenia renty zasadniczej zupełnego inwalidy wojennego i wojskowego, ustalonej w art. 2 ust. 1 pkt 1 dekretu niniejszego, do wysokości 1.250 zł.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu oraz Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Adam Kuryłowicz

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 listopada 1946 r. Nr 64, poz. 350).

254

DEKRET

z dnia 8 listopada 1946 r.

o przywróceniu mocy obowiązującej przepisu art. 54 statutu Banku Polskiego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Przywraca się moc obowiązującą przepisu art. 54 statutu Banku Polskiego (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 46, poz. 296), uchylonego dekretem z dnia 15 stycznia 1945 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 14).

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 listopada 1946 r. Nr 64, poz. 352).

255

DEKRET

z dnia 8 listopada 1946 r.

o zniesieniu opłaty od żarówek na Fundusz Pracy.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Uchyla się art. 23 ustwy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 163) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 94, poz. 849, z 1938 r. Nr 52, poz. 401 i z 1945 r. Nr 43, poz. 240).

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Administracji Publicznej.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Adam Kuryłowicz

w/z Minister Skarbu:

Tadeusz Dietrich

Minister Przemysłu:

Hilary Minc

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

(Przedruk z Dz. U. R. P z dnia 29 listopada 1946 r Nr 64, poz. 353).

256

DEKRET

z dnia 12 listopada 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 84, poz. 615, z 1934 r. Nr 96, poz. 863 i Nr 110, poz. 976, z 1935 r. Nr 96, poz. 599, z 1938 r. Nr 21, poz. 168, z 1944 r. Nr 9, poz. 45 i Nr 12, poz. 65, z 1945 r. Nr 12, poz. 67 i Nr 31, poz. 185) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 56 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kwas octowy, z wyjątkiem kwasu octowego, otrzymanego w drodze fermentacji octowej płynów alkoholowych, zarówno wyrobiony w kraju jak i sprowadzony z zagranicy, podlega podatkowi spożywczemu w wysokości 125 zł od 1 kg bezwodnego kwasu.";

2) art. 57 otrzymuje brzmienie:

„Art. 57. 1. Drożdże nadające się do wypieku (piekarniane), zarówno wyrobione w kraju jak i sprowadzone z zagranicy, podlegają podatkowi spożywczemu.

2. Drożdże piekarniane mogą być wydawane do obrotu w stanie prasowanym lub suszonym.

3. Podatek spożywczy wynosi:

a) od drożdży prasowanych 275 zł od 1 kg,

b) od drożdży suszonych . . 550 zł od 1 kg,

4. Podatek spożywczy pobiera się przez oklejenie opakowań drożdży opaskami podatkowymi. Sposób opakowania drożdży i naklejania opasek podatkowych ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

5. Władza skarbowa drugiej instancji może zezwalać na wydawanie z wytwórni drożdży piekarnianych, przeznaczonych do celów leczniczych lub przetwórczych, w stanie płynnym.

6. Minister Skarbu może zmieniać w drodze rozporządzenia stawki podatku określone w ust. 3, w granicach wysokości ustalonej w tym ustępie.

7. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Aprowizacji i Handlu jest uprawniony do określania cen drożdży.";

3) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„Art. 58. 1. Zabrania się:

1) dodawania do drożdży piekarnianych mączki (skrobi), drożdży piwnych lub jakichkolwiek innych surogatów;

2) używania drożdży piwnych do wypieku;

3) wypuszczania do wolnego obrotu drożdży nieopatrzonych opaskami podatkowymi;

4) zdejmowania i odklejania opasek podatkowych, zmiany opakowania na drożdżach, znajdujących się w obrocie handlowym, oraz przechowywania poza wytwórnią lub składnicą, wypożyczania, kupowania i sprzedaży opasek podatkowych;

5) przerabiania i zmiany formy drożdży poza wytwórnią, jak również wydawania z wytwórni drożdży niesformowanych lub nieopakowanych;

6) przechowywania w lokalu handlowym i sprzedaży drożdży nieopatrzonych opaską podatkową;

7) sprzedaży drożdży po innych cenach, niż określone przez Ministra Skarbu (art. 57 ust. 7);

8) wytwarzania roztworów kwasu octowego o koncentracji niższej niż 80%.

2. Minister Skarbu może na warunkach ustalonych w drodze rozporządzenia zezwalać drożdżowniom na wyjątki od przepisu ust. 1 pkt 5) co do pozafabrycznych składnic drożdży".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) wraz z późniejszymi zmianami, z zastosowaniem nowej numeracji artykułów i ustępów oraz z uwzględnieniem przepisów wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka - Morawski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 listopada 1946 r. Nr 64, poz. 355).

257

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 października 1946 r.

o trybie udzielania koncesyj na zakładanie nowych przedsiębiorstw w gałęziach przemysłu i komunikacji przejętych na własność Państwa.

Na podstawie art. 4 i 10 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do założenia nowych przedsiębiorstw, należących do kategorii podlegających przejęciu przez Państwo na zasadzie art. 3 ust. 1 lit. A i C ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17), wymagane jest uzyskanie koncesji.

Jeżeli przepisy szczegółowe nie stanowią inaczej, koncesja nie jest wymagana na założenie przedsiębiorstwa, które będzie prowadzone w takim rozmiarze lub kategorii, w jakim istniejące przedsiębiorstwa w myśl art. 3 ust. 1 lit. A pkt 11, 13, 14, 16 i 17 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17), nie podlegają przejęciu przez Państwo.

§ 2. Podanie o koncesje składać należy właściwemu ze względu na rodzaj przedsiębiorstwa ministrowi z odpisem dla Prezesa Centralnego Urzędu Planowania.

Do podania dołączyć należy:

a) wyciąg z rejestru handlowego albo projekt

umowy spółki lub statutu, o ile dla prowadzenia przedsiębiorstwa koncesjonowanego ma być utworzona osoba prawna,

b) opis planowanego przedmiotu przedsiębiorstwa i zakresu produkcji,

c) plan finansowania produkcji z podaniem rodzaju i wysokości kapitałów przeznaczonych dla założenia i prowadzenia przedsiębiorstwa.

Cudzoziemiec lub osoba prawna, mająca siedzibę za granicą, ubiegający się o uzyskanie koncesji, winni nadto złożyć zaświadczenie konsulatu polskiego stwierdzające, że na terenie danego państwa firmy polskie korzystają z takich samych uprawnień jak firmy krajowe, o ile wzajemność nie wynika z umowy międzynarodowej.

§ 3. Akt koncesji wydaje właściwy minister w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, przy czym w akcie tym wymienia się firmę, miejsce położenia przedsiębiorstwa, jego zakres i przedmiot działania oraz szczegółowe warunki udzielenia koncesji.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Przemysłu, Komunikacji oraz Aprowizacji i Handlu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka - Morawski

Minister Przemysłu:

Hilary Minc

w/z Minister Komunikacji

Zygmunt Balicki

Minister Aprowizacji i Handlu:

Jerzy Sztachelski

w/z Minister Obrony Narodowej:

Marian Spychalski

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Spraw Zagranicznych:

Józef Olszewski

w/z Minister Skarbu:

Tadeusz Dietrich

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

w/z Minister Oświaty:

Eugenia Krassowska

w/z Minister Kultury i Sztuki:

Leon Kruczkowski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Bolesław Podedworny

Minister Leśnictwa:

Stanisław Tkaczow

w/z Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:

Ludwik Grosfeld

Minister Odbudowy:

Michał Kaczorowski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Adam Kuryłowicz

w/z Minister Zdrowia:

Bogusław Kożusznik

Minister Poczt i Telegrafów:

Józef Putek

w/z Minister Informacji i Propagandy:

Feliks Widy-Wirski

Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 listopada 1946 r. Nr 63, poz. 347)

258

ROZPORZĄDZENIE PREZE SA RADY MINISTRÓW

z dnia 7 listopada 1946 r

wydane w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych w sprawie organizacji i zakresie uprawnień urzędów likwidacyjnych.

Na podstawie art. 9 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne

§ 1. Dekret powołany w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia oznacza dekret z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87), a artykuły powołane w tym rozporządzeniu bez bliższego określenia oznaczają artykuły tegoż dekretu.

§ 2. We wszystkich sprawach z zakresu prawa administracyjnego, należących do właściwości urzędów likwidacyjnych, stosuje się przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341), z jego późniejszymi zmianami i uzupełnieniami. Od orzeczeń okręgowych urzędów likwidacyjnych służy odwołanie do Głównego Urzędu Likwidacyjnego, a od orzeczeń okręgowych urzędów likwidacyjnych na obszarze Ziem Odzyskanych odwołanie do Ministra Ziem Odzyskanych. Orzeczenia Głównego Urzędu Likwidacyjnego są ostateczne w administracyjnym toku instancji.

Postanowienia, zarządzenia, nakazy i zakazy, wydane przez urzędy likwidacyjne w zakresie oznaczonym w ustępie pierwszym, są tytułami wykonawczymi w rozumieniu art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 342).

II. Organizacja i uprawnienia urzędów likwidacyjnych.

§ 3. Organizację i podział czynności Głównego Urzędu Likwidacyjnego oraz okręgowych urzędów likwidacyjnych określa statut organizacyjny urzędów likwidacyjnych, ogłoszony w Monitorze Polskim.

§ 4. Likwidacja, zbycie, najem i dzierżawa majątków opuszczonych i poniemieckich należą do wyłącznej właściwości urzędów likwidacyjnych

§ 5. Instrukcje, dotyczące zabezpieczenia majątków opuszczonych i poniemieckich oraz ich kontroli, sporządzania inwentarza i bilansów tudzież ewidencji (art. 7 ust. 3 lit. a), b) oraz d) dekretu) wydaje Minister Ziem Odzyskanych w odniesieniu do majątków położonych na obszarze Ziem Odzyskanych, a Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego względem innych majątków opuszczonych i poniemieckich.

§ 6. Przy wykonywaniu swych czynności organa urzędów likwidacyjnych mają prawo wstępu w porze dziennej na tereny i do pomieszczeń, w których może się znajdować mienie opuszczone i poniemieckie, przeglądania ksiąg i dokumentów powoływania biegłych, badania świadków i dokonywania innych czynności niezbędnych dla ustalenia i zabezpieczenia mienia. Mają one prawo żądania pomocy innych organów państwowych i samorządowych w granicach kompetencji tych organów. Przy wykonywaniu tych czynności osoby interesowane mają prawo żądać obecności dwóch świadków według ich wyboru. Z dokonanych w tym trybie czynności sporządza się protokół.

§ 7. Do czasu przekazania majątków opuszczonych i poniemieckich w zarząd władzom, instytucjom lub osobom wymienionym w ust. 1 i 2 art. 12 dekretu urzędy likwidacyjne obowiązane są do wszelkich czynności prawnych i gospodarczych, związanych z zabezpieczeniem i zachowaniem substancji tych majątków oraz zmierzających do użytkowania ich w granicach zwyczajnych potrzeb gospodarczych.

§ 8. Do ustalania, czy dany majątek jest opuszczony lub poniemiecki właściwy jest w pierwszej instancji okręgowy urząd likwidacyjny. Ustalenie to nie narusza uprawnień osób zainteresowanych do dochodzenia swych roszczeń w drodze postępowania sądowego.

§ 9. Gdy przedmiotem umowy dzierżawy zawartej przez urząd likwidacyjny jest przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe, dysponowanie prawem najmu pomieszczenia, jako składową częścią przedsiębiorstwa, należy do okręgowego urzędu likwidacyjnego, co nie uszczupla praw właściciela nieruchomości, opartych na przepisach prawa prywatnego. Jeżeli przedsiębiorstwo znajduje się w

miejscowości, w której obowiązują przepisy o publicznej gospodarce lokalami (art. 2 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu — Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 4, poz. 27), urzędy likwidacyjne wskazują najemcę w sposób ustalony w art. 8 powołanego wyżej dekretu, o ile nie wystąpią o przydział pomieszczenia tego przedsiębiorstwa na rzecz Skarbu Państwa.

III. Przywrócenie posiadania majątków opuszczonych

§ 10. W sprawach o przywrócenie posiadania majątku opuszczonego w trybie określonym w art. 19 dekretu okręgowy urząd likwidacyjny wyraża zgodę po rozpoznaniu wniosku osoby uprawnionej oraz po uprzednim uzyskaniu oświadczenia właściwej władzy zarządzającej tym majątkiem. Sprzeciw tej władzy jest dla okręgowego urzędu likwidacyjnego wiążący.

§ 11. Okręgowy urząd likwidacyjny pozostawi bez rozpoznania wniosek o przywrócenie posiadania, jeżeli w danej sprawie zapadło już orzeczenie sądowe lub jeżeli zgłoszono wniosek w trybie art. 20 dekretu i toczy się postępowanie sądowe.

§ 12. Jeżeli w majątku, co do którego zgłoszono wniosek o przywrócenie posiadania w trybie art. 19 dekretu, poczynione zostały nakłady (art. 5 i 6 dekretu) lub jeżeli w odniesieniu do takiego majątku istnieją roszczenia wynikłe z dozoru lub zarządu, okręgowy urząd likwidacyjny wyda decyzję odmowną i odeśle stronę na drogę sądową, chyba że co do wysokości, sposobu zapłaty i zabezpieczenia roszczeń z wyżej wymienionych tytułów zostanie osiągnięta ugoda ze stroną.

§ 13. Od decyzji okręgowego urzędu likwidacyjnego, odmawiającej przywrócenia posiadania majątku opuszczonego w trybie art. 19 dekretu, nie służy środek prawny w administracyjnym toku instancji, natomiast stronie służy prawo dochodzenia swych praw na drodze sądowej.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 listopada 1946 r. Nr 64, poz. 360).

259

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 listopada 1946 r.

o przesunięciu terminu pierwszego losowania premiowego Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r.

Na podstawie art. 11 ust. 1 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do wypuszczenia Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 2, poz. 11) zarządzam, co następuje:

§ 1. Termin pierwszego losowania premiowego Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r., ustalony w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25 maja 1946 r. o przesunięciu terminu pierwszego losowania premiowego Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 138) na dzień 15 grudnia 1946 r., przesuwa się na dzień 15 stycznia 1947 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 listopada 1946 r. Nr 64, poz. 364).

260

INSTRUKCJA MINISTRA SKARBU

z dnia 29 lipca 1946 r.

w sprawie postępowania w związku z zakazem sprowadzania z zagranicy krajowych i zagranicznych pieniędzy papierowych w ruchu podróżnych.

Na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 stycznia 1946 r. w sprawie zakazu sprowadzania z zagranicy krajowych i zagranicznych pieniędzy papierowych (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 43) zarządza się co następuje:

I. Drobne kwoty.

Drobne kwoty pieniężne mogą być wwożone do kraju przez podróżnych i repatriantów w myśl § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 43) w wysokości ustalonej okresowo przez Komisję Dewizową w formie decyzji ogólnych.

II. Pieniądze polskie.

1) Polskie obiegowe pieniądze papierowe, ponad kwotę dozwoloną przez Komisję Dewizową ogólnie (Dział I) lub indywidualnie, powinien podróżny (repatriant) przy wjeździe do kraju zdeponować w granicznym urzędzie celnym, który wystawi kwit depozytowy (wg. załączonego wzoru Nr 1), wyszczególniając w nim kwotę zdeponowanych pieniędzy.

2) Zdeponowane polskie pieniądze papierowe powinny być przez graniczny urząd celny przesłane za pośrednictwem najbliższego oddziału Narodowego Banku Polskiego lub banku dewizowego, bądź wreszcie w drodze przekazu pocztowego — do Warszawskiego Oddziału Narodowego Banku Polskiego, który zapisze je na rachunek zablokowany, opiewający na nazwisko deponenta.

3) Uprawnienia banków dewizowych posiadają obecnie następujące instytucje kredytowe: Bank Gospodarstwa Krajowego, Bank Handlowy w Warszawie, S. A., Bank Polska Kasa Opieki, S. A., Bank Związku Spółek Zarobkowych, S. A., Państwowy Bank Rolny, Pocztowa Kasa Oszczędności i wszystkie ich oddziały.

4) Dysponowanie rachunkami zablokowanymi dopuszczalne jest jedynie po uzyskaniu zezwolenia Komisji Dewizowej.

III. Pieniądze zagraniczne.

A. Przywóz przez repatriantów

1) Zagraniczne pieniądze papierowe, wwożone do kraju ponad kwoty, dozwolone ogólnie przez Komisję Dewizową (Dział I), powinien powracający z zagranicy obywatel polski zdeponować w granicznym urzędzie celnym, który wyda „kwit depozytowy" (w/g załączonego wzoru Nr 3), wyszczególniając w nim kwoty i rodzaj zdeponowanych pieniędzy.

2) Zdeponowane pieniądze zagraniczne powinny być przez graniczny urząd celny w możliwie najkrótszym terminie, a najdalej w przeciągu 24 godzin, przekazane do najbliższego oddziału Narodowego Banku Polskiego lub banku dewizowego przy równoczesnym powiadomieniu deponenta o skierowaniu depozytu do banku oznaczonego na kwicie.

3) Wskazany oddział Narodowego Banku Polskiego lub banku dewizowego może skupić w całości lub w części przekazany mu depozyt w walutach obcych — na warunkach ustalonych przez Komisję Dewizową — lub też na żądanie deponenta przekazać tenże depozyt do Warszawskiego Oddziału Narodowego Banku Polskiego, celem otwarcia deponentowi rachunku walutowego.

4) Wypłaty z rachunku walutowego będą mogły być dokonywane jedynie w złotych, po kursie ustalonym przez Komisję Dewizową dla poszczególnych walut obcych.

5) W przypadku skupu depozytu w całości, równowartość kupionych walut zostanie doręczona deponentowi za zwrotem wydanego mu przez graniczny urząd celny kwitu depozytowego.

6) Przy częściowym skupie walut zagranicznych. złożonych do depozytu, instytucja wymieniająca powinna deponentowi wydać nowy kwit depozytowy, wyszczególniając w nim rodzaj i kwoty niezrealizowanych pieniędzy zagranicznych.

B. Przywóz przez cudzoziemców.

1) Pod pojęciem „cudzoziemca" w myśl przepisów art. 1, ust. (3) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549), rozumieć należy osobę, mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą, przy czym przepis ten nie wiąże pojęcia cudzoziemca z kwestią obywatelstwa. Z powyższego wynika, że obywatel polski, zamieszkały za granicą, jest cudzoziemcem w rozumieniu przepisów dewizowych, natomiast obywatel państwa obcego. zamieszkały w Polsce, nie powinien być uważany za cudzoziemca w zakresie stosowania tychże przepisów.

Z uwagi na specyficzne warunki, wytworzone na skutek działań wojennych, powracających do kraju obywateli polskich nie należy uważać za cudzoziemców w rozumieniu wspomnianego wyżej dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Funkcjonariusze polskich urzędów dyplomatycznych i konsularnych powinni być traktowani na równi z cudzoziemcami.

2) Wwożone do kraju zagraniczne pieniądze papierowe powinien cudzoziemiec zgłosić granicznemu urzędowi celnemu, który na imiennym formularzu wystawi „zaświadczenie o przywozie pienię-

dzy" (w/g załączonego wzoru Nr. 2), wyszczególniając w nim kwoty i rodzaj przywożonych pieniędzy zagranicznych.

3) Cudzoziemiec własnoręcznym podpisem powinien potwierdzić kwoty i rodzaj wwożonych pieniędzy oraz stwierdzić, iż znane mu są przepisy o sposobie dysponowania tymi pieniędzmi.

4) Cudzoziemiec uprawniony jest do korzystania z posiadanych pieniędzy jedynie drogą ich wymiany w Narodowym Banku Polskim lub w jednej z instytucji kredytowych, posiadających odpowiednie uprawnienia dewizowe.

5) Przy dokonywaniu wymiany rodzaj i kwota wymienionych przez cudzoziemca zagranicznych pieniędzy powinna być przez instytucję wymieniającą odnotowana na zaświadczeniu o przywozie pieniędzy.

6) Pozostałość niewymienionych przez cudzoziemca zagranicznych pieniędzy może być przez niego z powrotem z kraju wywieziona bez specjalnego zezwolenia w przeciągu 4 miesięcy od daty wystawienia zaświadczenia.

7) W razie przekroczenia tego terminu wywóz niewykorzystanych przez cudzoziemca zagranicznych pieniędzy może nastąpić po uprzednim uzyskaniu zezwolenia Komisji Dewizowej, która przez odpowiednią adnotację na zaświadczeniu o przywozie pieniędzy może przedłużyć termin wywozu.

IV. Kwity depozytowe.

1) Kwity depozytowe powinny być sporządzone w 3 egzemplarzach, z których jeden egzemplarz winien być wręczony deponentowi pieniędzy — drugi — łącznie ze zdeponowanymi pieniędzmi — przesłany w trybie postępowania przewidzianego w dziale II wzgl. III A niniejszej instrukcji w zależności od rodzaju zdeponowanych pieniędzy, a trzeci pozostaje w aktach wystawiającego granicznego urzędu celnego.

2) Kwity depozytowe powinny być dokładnie wypełniane i wypisywane ołówkiem kopiowym. Przed wystawieniem i potwierdzeniem kwitu należy sprawdzić, czy podróżny istotnie posiada zadeklarowane pieniądze. Rubryki niewypełnione należy przekreślić, tak, aby uniemożliwić dodatkowe wpisywanie kwot w kwicie.

V. Zaświadczenia o przywozie pieniędzy.

1) Zaświadczenia o przywozie pieniędzy powinny być sporządzone w 3-ch egzemplarzach, przy czym jeden egzemplarz powinien być wręczony zgłaszającemu przywóz pieniędzy, drugi — przesłany Warszawskiemu Oddziałowi Narodowego Banku Polskiego, a trzeci — pozostaje w aktach granicznego urzędu celnego.

2) Zaświadczenia o przywozie pieniędzy powinny być wypełniane w sposób, ustalony w dziale IV, a przewidziany dla wypełniania kwitów depozytowych.

3) Zaświadczenie o przywozie pieniędzy uprawnia w zasadzie do wywozu bez osobnego zezwolenia tylko tych pieniędzy, które są wymienione w zaświadczeniu, a nie ich równowartości. Np. jeżeli wystawione jest zaświadczenie na dolary, to mogą być wywiezione dolary, a nie ich równowartość w innej walucie. Wywóz innych odcinków w tej samej walucie jest dopuszczalny. Wywóz innych pieniędzy, niż wymienione w zaświadczeniu, jest dozwolony tylko wówczas, gdy na zaświadczeniu jest umieszczona adnotacja Narodowego Banku Polskiego lub banku dewizowego, stwierdzająca zamianę przywiezionych pieniędzy na inne środki płatnicze.

4) Przy wyjeździe podróżnego, graniczny urząd celny powinien sprawdzić zaświadczenie o przywozie pieniędzy, jego termin ważności oraz czy podróżny wywozi pieniądze wymienione w zaświadczeniu. Przy wyjeździe podróżnego graniczny urząd celny zatrzymuje zaświadczenie i stwierdza na nim wywiezienie pieniędzy za granicę. Jeżeli wywóz pieniędzy nastąpił przez inny urząd celny, zatrzymane zaświadczenie należy zwrócić temu urzędowi. który je wystawił.

Celem uniemożliwienia otrzymania przez podróżnych dwóch zaświadczeń o przywozie pieniędzy i walorów lub też nieprzedstawienia przy wywozie takiego zaświadczenia, urzędy celne powinny zanotować fakt wydania zaświadczenia przez umieszczenie w paszporcie lub innym dokumencie podróży adnotacji treści następującej:

„Urząd Celny w . . . .
Zaświadczenie o przywozie pieniędzy i walorów Nr. . . . .
Wydane dnia . . . . . .

Podpis".

Uczynioną adnotację o wydaniu zaświadczenia o przywozie pieniędzy i walorów należy skreślić przy wyjeździe, po odebraniu podróżnemu wydanego zaświadczenia.

5) Ponieważ podróżni, przyjeżdżający do kraju, mogą nie wiedzieć o istniejących przepisach dewizowych w Polsce i skutkiem tego nie zadeklaro-

wać na granicy przywiezionych ze sobą środków płatniczych, przeto, celem zapobieżenia mogącym powstać w tym przypadku trudnościom przy wywozie pieniędzy, graniczne urzędy celne powinny przy przyjeździe zwracać uwagę podróżnych na konieczność otrzymania zaświadczenia o przywozie pieniędzy, które uprawnia do powrotnego wywozu zadeklarowanych pieniędzy w całości lub w części bez specjalnego zezwolenia.

VI. Odprawa osób i przesyłek dyplomatycznych.

Osoby, zaopatrzone w paszporty dyplomatyczne, podlegają na równi z innymi podróżnymi przepisom, ograniczającym wwóz pieniędzy z zagranicy. Kontrolę graniczną tych osób należy jednak w zasadzie ograniczać do zapytania i sprawdzenia paszportu. Bagaże osób dyplomatycznych należy zwalniać od kontroli dewizowej, chyba, że istnieje uzasadnione podejrzenie, iż dana osoba usiłuje wwieźć bez zezwolenia zakazane do wwozu pieniądze. Przesyłki urzędowe, wymienione w § 15 ust. a — c Instrukcji Ministra Skarbu z dnia 24 września 1938 r. wydanej w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych w sprawie postępowania przy odprawach celnych przedmiotów, przeznaczonych dla osób korzystających z prawa eksterytorialności itd. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 27, poz. 661) — są wolne od kontroli dewizowej.

VII. Tranzyt.

Celem umożliwienia osobom, jadącym tranzytem przez Polskę, wywiezienia posiadanych zagranicznych pieniędzy papierowych, należy przy wjeździe wystawiać zaświadczenie na wwożone pieniądze w/g zasad ustalonych w dziale V niniejszej Instrukcji.

VIII. Sankcje karne.

W razie stwierdzenia przy wywozie braku zadeklarowanych pieniędzy należy przeciw takiemu podróżnemu wdrożyć postępowanie karne, chyba, że podróżny brakującą kwotę wymienił w Narodowym Banku Polskim lub banku dewizowym (Dział III B p. p. 4 i 5 instrukcji).

Naruszenie przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 stycznia 1946 r. (Dz. U.R.P. Nr. 4, poz. 43) podlega sankcjom karnym, przewidzianym w art. 16 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584), w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 549).

IX. Przepisy końcowe.

1) Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

2) Postanowienia Instrukcji Ministra Skarbu z dnia 8 sierpnia 1936 r. L.D. IV. 18876/3/36 w sprawie wykonywania przez urzędy celne i placówki graniczne kontroli skarbowej przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 21, poz. 680) pozostają nadal w mocy w odniesieniu do walorów i innych wartości w obrocie z zagranicą za wyjątkiem działu IV ust. e), działu X i XII ust. c), dotyczących obrotu pieniężnego z W. M. Gdańskiem, które niniejszym uchyla się.

Minister Skarbu

K. Dąbrowski

Strona przednia — Wzór Nr 1

Urząd Celny
Ekspozytura Celna
w

KWIT DEPOZYTOWY Nr .....
QUITTANCE DE DEPOT

P. . . . . zamieszkały (a)
M. (imię i nazwisko — nom et prenom) domicilié (e)

w . . . . posiadający (a)
en (kraj zamieszkania — pays du domicile) muni (e)

paszport, pozwolenie wjazdu, kartę cyrkulacyjną, (niepo-
d'un passeport, permis d'entreé (et de sortie), carnet de

trzebne skreślić) Nr przywiózł w dniu dzisiejszym do
circulation (biffer inutile) a importé ce jour en Pologne

Polski i złożył do depozytu w tutejszym urzędzie celnym
et a mis en dépôt au poste de douane local les billets de

polskie pieniądze papierowe w sumie
banque polonais en somme de

(słownie zł . . . .)
(en toutes lettres)

Data zdeponowania
Date de la mise en dépôt

Pieczęć Urzędu Celnego
Sceau du poste de douane

Podpis Urzędnika Celnego
Signature du fonctionnaire
de douane

. . . . :

Adnotacja Urzędu Celnego

Wymienione w kwicie depozytowym Nr . . . . . . polskie pieniądze papierowe zostały przekazane dnia . . . . . do

. . . . :

(Wymienić dokładnie nazwę i adres instytucji bankowej)

Podpis urzędnika celnego

Strona tylna

Pouczenie

Polskie pieniądze papierowe powinien podróżny przy wyjeździe do kraju zdeponować w granicznym urzędzie celnym, który wystawi kwit depozytowy, wyszczególniając w nim kwotę zdeponowanych pieniędzy.

Zdeponowane polskie pieniądze papierowe powinny być przez graniczny urząd celny przesłane za pośrednictwem najbliższego oddziału Narodowego Banku Polskiego lub banku dewizowego, bądź wreszcie w drodze przekazu pocztowego — do Warszawskiego Oddziału Narodowego Banku Polskiego, który zapisze je na rachunek zablokowany, otwarty na nazwisko deponenta.

Dysponowanie rachunkami zablokowanymi dopuszczalne jest jedynie po uzyskaniu zezwolenia Komisji Dewizowej.

Drobne kwoty pieniężne mogą być wwożone do kraju przez podróżnych repatriantów bez specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej. Wysokość tych kwot ustalać będzie ogólnie Komisja Dewizowa.

: . . . .

Instruction

Les billets de banque polonais doivent être déposés par les voyageurs à leur entrée en Pologne aux postes de douane frontiers qui remettront une quittance de dépôt en y spécifiant le montant deposé

Les billets de banque polonais en dépôt doivent être par les postes de douane envoyés — par l'intermédiaire de la plus proche succursale de la Banque Nationale de Pologne ou d'une banque de devises ou bien au moyen du mandat-postal — a la succursale de Varsovie de la Banque Nationale de Pologne qui, portera le montant transmis au compte bloqué ouvert au nom du déposant.

La disposition de sommes en comptes bloqués n'est permise qu'avec la permission de la Commission de Devises.

Les menues sommes peuvent être importées en Pologne par les nationeaux sans permission spéciale de la Commission de Devises. Le montant de ces sommes cera généralement fixé par la Commission de Devises.

Strona przednia Wzór Nr 2

Urząd Celny

w . . . .

ZAŚWIADCZENIE

o przywozie pieniędzy i walorów Nr . .

Certificat d'importation des monnaies et des valeurs

Zaświadcza się, że p.

Il est certifié par le (imię i nazwisko) — nom et prénom present que M.

zamieszkały (a) w . . . posiadający (a)

domicilié (e) en (kraj) zamieszkania

pays du domicile (muni (e)

paszport, pozwolenie wjazdu, kartę cyrkulacyjną

d'un passeport, permis d'entrée (et de sortie), carnet de circulation

(niepotrzebne skreślić) Nr . . . przywiózł (a) w dniu dzisiejszym do Polski

biffer inutile a importé ce jour en Pologne

następujące pieniądze i walory:

des monnaies et des valeurs comme suit:

Rodzaj waluty Monnaies	Ilość — Montants w cyfrach En chiffres	słowie En toutes lettres
Marki niemieckie Marks allemands		
Marki okupacyjne Marks d'occupation		
Korony czechosłow. Couronnes tchecoslov.		
Korony szwedzkie Couronnes suédoises		
Dolary U. S. A. Dollars des Etats-Unis		
Funty sterlingi Livres sterling		
Franki szwajcarskie Francs suisses		
Franki francuskie Francs francais		
Franki belgijskie Francs belges		

Rodzaj waluty Monnaies	Ilość — Montants w cyfrach En chiffres	słowie En toutes lettres
Korony norweskie Couronnes norvégiennes		
Guldeny holenderskie Florins hollandais		
Dinary jugosłowiańskie Dinars yougoslaves		

Czeki i weksle . . . .
Cheques et lettres de change . . . .

Papiery wartościowe . . . .
Valeurs mobilieres . . . .

Strona tylna

Zaświadcznie niniejsze jest imienne i uprawnia osobę wymienioną w zaświadczeniu do powrotnego wywozu zagranicę, bez osobnego zezwolenia, pieniędzy i walorów wyżej wyszczególnionych (a nie równowartości) w terminie 4-ro miesięcznym, licząc od dnia następnego po dniu wystawienia zaświadczenia.

Le présent certificat étant nominatif autorise la personne y indiquée à la reexportation de la Pologne des monnaies et des valeurs, spécifiées cidessus, (mais non leur équivalents) sans permission speciale dans un délai de quatre mois, prenant cours au lendemain du jour ou le présent certificat a été signe.

Dnia . . . . . . 194 r
Le

Pieczęć urzędu celnego
Sceau du poste de douane

Podpis urzędnika celnego
Signature du fonctionnaire de douane

O ś w i a d c z e n i e
Declaration

Niniejszym oświadczam, ze wymiany przywiezionych walut, wyszczególnionych w powyższym zaświadczeniu, dokonywać będę wyłącznie i jedynie w Narodowym Banku Polskim lub bankach dewizowych.

Równocześnie oświadczam, że znane mi są przepisy o sposobie dysponowania tymi pieniędzmi.

Je déclare par la présente que tout change des montaies étrangères spécifiées dans le certificat d'importation ci-dessus, ne sera effectué par moi qu'a la Banque Nationale de Pologne ou bien aux banques de devises.

Je déclare en même temps qu'ilme sont connues les stipulations concernant le mode d'emploi des monnaies importées.

Dnia 194
Le

Podpis
Signature

P o u c z e n i e

Wwożone do kraju zagraniczne pieniądze papierowe powinien cudzoziemiec zgłosić granicznemu urzędowi celnemu, który na imiennym formularzu wystawi „zaświadczenie o przywozie pieniędzy", wyszczególniając w nim kwoty i rodzaj przywożonych pieniędzy zagranicznych.

Podróżny jest uprawniony do korzystania z posiadanych pieniędzy jedynie drogą ich wymiany w Narodowym Banku Polskim lub w jednej z instytucji kredytowych, posiadających odpowiednie uprawnienia dewizowe.

Podróżny własnoręcznym podpisem powinien potwierdzić kwoty i rodzaj wwożonych pieniędzy oraz stwierdzić, iż znane mu są przepisy o sposobie dysponowania tymi pieniędzmi.

I n s t r u c t i o n

Les billets de banque étrangers importés par les étrangers en Pologne doivent être déclarés aux postes de douane frontiers qui leur remettront un certificat d'importation des monnaies étrangères en y spécifiant les montants et le genre des monnaies importées.

Le voyageur n'est autorisé de disposer des monnaies importées qu'après leur échange contre zlotys à la Banque Nationale de Pologne ou bien aux banques de devises

Le voyageur doit confirmer de sa signature les montants et la genre des billets de banque importés, ansi que d'affirmer qu'il est au courant des prescriptions et réglements concernant le mode d'emploi de cet argent.

Strona przednia — Wzór Nr 3

Urząd Celny
Ekspozytura Celna
w . . . .

KWIT DEPOZYTOWY Nr . . . . .

Ob. . . . . . . przybywający z . . . . . .
adres w kraju . . . . . . posiadający paszport, przepustkę, dowód osobisty (niepotrzebne skreślić)

Nr . . . . . przywiózł w dniu dzisiejszym do Polski i złożył do depozytu w tutejszym Urzędzie Celnym następujące papierowe pieniądze zagraniczne:

Rodzaj waluty zagranicznej	Suma	
	Cyframi	Słownie
Marki niemieckie		
Marki okupacyjne		
Dolary U. S. A		
Funty szterlingi		
Korony czechosłowackie		
„ szwedzkie		
„ norweskie		
„ duńskie		
Franki szwajcarskie		
„ francuskie		
„ belgijskie		
Liry włoskie		

Pieczęć Urzędu Celnego

Podpis urzędnika celnego

Data zdeponowania

Adnotacje Urzędu Celnego

Wymienione w kwicie depozytowym Nr . . . . zagraniczne pieniądze papierowe zostały przekazane dnia . . . . . do . . . .

(Wymienić dokładnie nazwę i adres instytucji bankowej)

Podpis urzędnika celnego

Strona tylna

Pouczenie

Zagraniczne pieniądze papierowe powinien powracający z zagranicy obywatel polski zdeponować w granicznym urzędzie celnym, który wyda „kwit depozytowy", wyszczególniając w nim kwoty i rodzai zdeponowanych pieniędzy.

Zdeponowane pieniądze zagraniczne powinny być przez graniczny urząd celny w możliwie najkrótszym terminie, a najdalej w przeciągu 24 godzin, przekazane do najbliższego oddziału Narodowego Banku Polskiego lub banku dewizowego.

Najbliższy oddział Narodowego Banku Polskiego lub banku dewizowego może skupić w całości lub w części przekazany mu depozyt w walutach obcych — na warunkach ustalonych przez Komisję Dewizową — lub też na żądanie deponenta przekazać tenże depozyt do Warszawskiego Oddziału Narodowego Banku Polskiego, celem otwarcia deponentowi rachunku walutowego.

Wypłaty z rachunku walutowego będą mogły być dokonywane jedynie w złotych po kursie ustalonym przez Komisję Dewizową dla poszczególnych walut obcych.

W przypadku skupu depozytu w całości równowartość kupionych walut zostanie doręczona deponentowi za zwrotem wydanego mu przez graniczny urząd celny kwitu depozytowego.

Przy częściowym skupie walut zagranicznych, złożonych do depozytu, instytucja wymieniająca winna deponentowi wydać nowy kwit depozytowy, wyszczególniając w nim rodzaj i kwoty niezrealizowanych pieniędzy zagranicznych.

Drobne kwoty pieniężne mogą być wwożone do kraju przez podróżnych i repatriantów bez specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej. Wysokość tych kwot ustalać będzie ogólnie Komisja Dewizowa.

(Przedruk z Monitora Polskiego, z dnia 26 listopada 1946 r. Nr 132, poz. 245).

261

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 listopada 1946 r. L. D. V. 4-2/115/46 (Nr 498)

w sprawie opłat stemplowych od skryptów dłużnych.

Do

Izb Skarbowych

Na skutek zapytań Izb Skarbowych w związku z wątpliwościami czy art. 120 pkt 4) u. o. s. może mieć zastosowanie do pism podpisanych przez rolnika a zatytułowanych „skrypt dłużny" Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że:

1) Pismo, podpisane przez odbiorcę zboża, a zatytułowane „skrypt dłużny", w którym on stwierdza, że otrzymał od Powiatowej Spółdzielni Samopomoc Chłopska określoną ilość zboża — nasienia i że otrzymane nasienie zobowiązuje się zwrócić z nowego zbioru wraz z 10%-ową nadwyżką pod rygorem ściągnięcia należności w drodze administracyjnej z nadwyżką 30%-ową — posiada wszelkie znamiona umowy pożyczki w rozumieniu art. 430 Kodeksu Zobowiązań, jest zatem pismem wymienionym w art. 114 u. o. s. Jako oblig podlega opłacie stemplowej w wysokości 0,5% od sumy zobowiązania. Obligi te nie mogą korzystać ze zwolnienia od opłat stemplowych na podstawie pkt 4) art. 120 u. o. s., gdyż tego rodzaju pożyczki nie są

oparte na ustawach w tym artykule enumeracyjnie wymienionych. Zwolnienie ma zastosowanie tylko do takich obligów, które są wystawiane w związku z pomocą kredytową udzieloną na podstawie ustaw enumeracyjnie wymienionych w cytowanym przepisie.

Wartość przedmiotu pożyczki, która ma służyć za podstawę wymiaru, ma, zgodnie z art. 6 u. o. s. podać podatnik. Może ona być również ustaloną na podstawie ceduły Giełdy Zbożowej lub przez organizacje samorządu rolniczego.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na konieczność należytego, zgodnego z powyższymi zasadami i ostrożnego ustalania cen, tak, aby ono nie nasuwało podatnikom substratu do stawiania zarzutu dowolności, co wobec niejednolitości cen na terenie całego Państwa jest możliwe.

2) Artykuł 120 pkt 4) u. o. s. nie może być również zastosowany do pisma zatytułowanego „skrypt dłużny", w którym rolnik, podpisany jako *nabywca* oświadcza, że w dniu wystawienia pisma otrzymał od Komisji Rozdziału Koni i Bydła — określoną ilość koni lub bydła oszacowanych na pewną ilość kilogramów żyta i że oznaczoną *równowartość* żyta w gotówce — określoną przez cedułę Giełdy Zbożowej lub ustaloną przez Izbę Rolniczą na podstawie cen wolnorynkowych — *zobowiązuje się* spłacić w ratach rocznych do kasy Oddziału Państwowego Banku Rolnego, ponieważ:

a) sam tytuł pisma — „skrypt dłużny" nie może decydować o kwalifikacji prawnej tegoż pisma, zgodnie bowiem z art. 6 u. o. s. nazwa pisma niezgodna z jego treścią nie ma znaczenia;

b) pismo to — wbrew jego tytułowi — posiada wszystkie cechy umowy kupna-sprzedaży przewidziane w art. 294 — 298 k. z. Własność bowiem, jakkolwiek ograniczona do czasu spłacenia całej ceny kupna, otrzymanych koni lub bydła, oszacowanych na kilogramy żyta zostaje przeniesiona na nabywcę z chwilą ich otrzymania (art. 294 k. z.), cenę zaś, przy ustalaniu której miernikiem wartości ma być równowartość tych kilogramów żyta, może nabywca spłacić bądź w wyznaczonych terminach bądź też wcześniej zależnie od swego uznania. Pismo stwierdza oprócz zawarcia umowy również sposób spłacenia ceny sprzedaży. W myśl art. 2 u. o. s. opłatę należy obliczyć tylko od czynności głównej, którą jest sprzedaż, nie zaś od czynności ubocznej, którą jest ustalenie sposobu spłacenia ceny sprzedaży. Okoliczność, że pismo to jest podpisane tylko przez nabywcę, nie może zmienić z punktu widzenia u. o. s. kwalifikacji prawnej tego dokumentu. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 1 ust. drugi u. o. s., za umowę należy uznać również pismo podpisane przez jedną stronę a wręczone stronie drugiej. Pismo to podlega więc 1%-owej opłacie stemplowej przewidzianej w art. 66 u. o. s., którą wymierzać musi, zgodnie z art. 32 u. o. s. oraz § 4 i. s. u. właściwy urząd ziemski, będący drugim kontrahentem tej umowy.

Okoliczność, że przedmioty tych transakcji pochodzą z dostaw UNRRA, nie może decydować o niepobieraniu opłat stemplowych — skoro bowiem rolnik *płaci* za te przedmioty ustaloną cenę — przeniesienie własności na nabywcę następuje odpłatnie a nie pod tytułem darmym i pismo stwierdzające taką czynność podlega opłacie stemplowej zgodnie z obowiązującymi przepisami (art. 66 u. o. s.).

Jeżeliby natomiast zbywcą tych przedmiotów była spółdzielnia Samopomoc Chłopska, to umowa taka jako zawarta w zakresie podstawowych czynności spółdzielni — wolna byłaby od opłaty stemplowej na podstawie pkt 4) art. 69 u. o. s.

Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 35 ust. 3 dekretu o zobowiązaniach podatkowych z dnia 16.V.1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) upoważnia Izby Skarbowe do umarzania wymierzonych podwyżek stemplowych od wymienionych w niniejszym okólniku pism, jeżeli należna opłata stemplowa zostanie dobrowolnie zapłacona w terminie wyznaczonym przez Izbę Skarbową (urząd skarbowy). Równocześnie Ministerstwo Skarbu poleca. aby w przypadkach, gdy nie dokonano jeszcze wymiaru podwyżki, zaniechano tych wymiarów w razie uiszczenia należnej opłaty stemplowej w terminie wyznaczonym przez Izbę bądź Urząd Skarbowy

Dyrektor Departamentu
St. Kołakowski

262

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 listopada 1946 r. L. D. V. 4-2/146/46 (Nr 521)

w sprawie opłat stemplowych od pism stwierdzających przyjęcie pieniędzy na oprocentowanie.

Do
Izb Skarbowych

Na podstawie art. 35 ust. 1 dekretu z dnia 16.V 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) umarzam niepobraną lub mającą się pobrać opłatę stemplową przewidzianą w art. 118 ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1.VII.1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404

w brzmieniu ustalonym dekretem z dnia 20.III 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 100) od pism stwierdzających przyjęcie pieniędzy na oprocentowanie na rzecz Komitetu Odbudowy Warszawy, przez przedsiębiorstwa trudniące się czynnościami bankowymi.

Podsekretarz Stanu
T. Dietrich

263

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 listopada 1946 r. L. D. V. 1-2/73/46 (Nr 527)

w sprawie skreślania hipotek zabezpieczających przedwojenne zaległości podatkowe.

Do

Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych

i Urzędów Rewizyjnych

Na zapytanie jednej z Izb Skarbowych — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że nie ma ustawowych przeszkód — pomimo zmiany siły nabywczej złotego w stosunku do stanu przedwojennego — przeciw skreślaniu hipotek zabezpieczających zaległości podatkowe z przed dnia 1 września 1939 r. w przypadku uiszczania obecnie przez zainteresowanych podatników zaległości podatkowych, na których zabezpieczenie dokonany został wpis do hipoteki nieruchomości.

Podsekretarz Stanu

T. Dietrich

264

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 listopada 1946 r. L. D. VI. 13520/3/46

w sprawie używania brzeczki piwnej jako pożywki dla bakteryj kwasu octowego.

Do
wszystkich izb skarbowych, urzędów akcyzowych oraz rejonów kontroli akcyzowej

Na wniosek Centralnego Zarządu Państwowego Przemysłu Fermentacyjnego podległego Ministerstwu Aprowizacji i Handlu, Ministerstwo Skarbu zezwala wytwórniom octu fermentacyjnego na pobieranie z browarów wolnej od podatku spożywczego brzeczki piwnej niechmielowej i niepoddanej jeszcze fermentacji alkoholowej na pożywkę dla bakteryj kwasu octowego, pod następującymi warunkami:

1. Brzeczka piwna o zawartości do 10% ekstraktu może być nabywana w browarze w ilości nie powyżej 50 litrów na każde 1.000 litrów 100° spirytusu, przeznaczonego do przerobu w danej octowni.

2. Wytwórnia octu fermentacyjnego, zamierzająca pobrać z browaru brzeczkę piwną na pożywkę dla bakteryj kwasu octowego, winna zgłosić to właściwemu terytorialnie urzędowi akcyzowemu pismem w 2-ch egzemplarzach; w zgłoszeniu ma być wskazany browar, z którego brzeczka ma być pobrana oraz ilość tej brzeczki.

3. Urząd akcyzowy potwierdzi obydwa egzemplarze zgłoszenia oraz uczyni adnotację, że zapotrzebowana ilość brzeczki piwnej nie przekracza normy określonej w pkcie 1) niniejszego zezwolenia.

4. Brzeczka piwna może być wydana z browaru jedynie na podstawie zgłoszenia potwierdzonego przez urząd akcyzowy i w obecności urzędnika kontroli akcyzowej, który — po sprawdzeniu ilości, zabezpieczy naczynie z brzeczką i uczyni odpowiednią adnotację na obydwu egzemplarzach zgłoszenia oraz w księdze warek, w rubryce przeznaczonej na uwagi, zaznaczając ilość i jakość wydanej brzeczki; jeden egzemplarz zgłoszenia ma być dołączony do księgi warek jako dokument rozchodu brzeczki piwnej, drugi zaś służy jako dokument przewozowy.

5. W przypadku zużycia brzeczki piwnej przez wytwórnię octu niezgodnie z warunkami niniejszego zezwolenia, urząd akcyzowy wstrzyma wydawanie brzeczki piwnej dla danej wytwórni.

6. Ścisła kontrola zużycia takiej brzeczki w octowniach jest konieczna przy każdej bytności w octowni urzędnika akcyzowego.

7. Zezwolenie niniejsze wydaje się na okres czasu do dnia 31 sierpnia 1947 r.

Za Ministra Skarbu
Podsekretarz Stanu
Prof. Dr L. Kurowski

265

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 listopada 1946 r. L. D. VI. 12377/3/46 (Nr 531)

w sprawie kontroli i nadzoru nad produkcją cukru w okresie kampanijnym.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędów Akcyzowych oraz rejonów kontroli akcyzowej.

Spostrzeżenia poczynione w okresie ubiegłym oraz bieżącej kampanii cukrowniczej świadczą o tym, że postępowanie wielu zdemoralizowanych wojną jednostek spośród pracowników cukrowni grozi stratami nie tylko samej cukrowni lecz także Skarbowi Państwa. Celem zapobieżenia wynoszeniu bądź usuwaniu z cukrowni cukru bez uiszczenia podatku spożywczego, Ministerstwo Skarbu przychylając się do wniosku Centralnego Zarządu Przemysłu Cukrowniczego, podległego Ministerstwu Przemysłu, poleca rozszerzyć oraz zastosować nadzór kontroli akcyzowej nad wszystkimi fazami produkcji cukru, a więc od wprowadzenia buraka do wytwórni, aż do wydania opodatkowanego cukru z magazynów cukrowni.

W szczególności należy:

1) objąć kontrolą akcyzową całokształt podejmowanych na terenie fabryki czynności związanych z produkcją cukru, a więc także przyjmowania buraków na wadze głównej. Urzędnicy kontroli akcyzowej są uprawnieni i obowiązani do kontroli również wszystkich ksiąg i zapisków rachunkowych dotyczących odbioru buraków, do badania stopnia zanieczyszczeń buraków w świetle umowy o dostawę, do sprawdzania działania wagi pomostowej oraz czuwania nad tym, by dostarczane na teren fabryczny buraki nie wydostawały się poza obręb cukrowni;

2) dopilnować prawidłowego funkcjonowania wagi automatycznej odważającej buraki przed krajalnicą;

3) badać drogą przeprowadzania analiz — zawartość cukru w krajance oraz produkcyjne straty cukru w wysłodkach, w wodzie dyfuzyjnej, w błocie defekacyjnym i w melasie; z końcem kampanii cukrowniczej należy przeprowadzić dokładne obliczenie wyników kampanii z uwzględnieniem cukrowości buraków i wysokości strat produkcyjnych, oraz porównać te wyniki z odnośnymi pozycjami z ostatnich kampanii okresu przedwojennego;

4) zaostrzyć nadzór w dziale surowej fabrykacji cukru nad syropem, w części zaś odosobnionej nad warnikami, wirówkami, suszarniami cukru i nieważonym gotowym cukrem; należy przy tym dokładnie badać ilość cukru wziętego do rafinowania oraz powstałe tam straty;

5) jak najskrupulatniej nadzorować ważenie i zapisywanie gotowego cukru do ksiąg przed wysłaniem go z pakowni oraz przewóz zważonego cukru do magazynów; w przypadku ładowania cukru do wagonów bezpośrednio z pakowni, należy dopilnować, aby cukier przeznaczony do wydania był dokładnie sprawdzony oraz aby w czasie ładowania nie dostał się do pakowni żaden inny cukier, oprócz przeznaczonego do załadowania;

6) kategorycznie przeciwdziałać nielegalnemu wynoszeniu cukru z cukrowni przez pracowników, zwłaszcza przy opuszczaniu fabryki przez zatrudnionych po zmianie; kontrola w tym kierunku winna obejmować również osoby przybywające do cukrowni z posiłkami dla pracujących; osoby oraz zespoły wycieczkowe, zwiedzające cukrownię w okresie kampanii, należy uprzedzać o zakazie wynoszenia cukru;

7) często i systematycznie sprawdzać zabezpieczenia urzędowe siatek w oknach i innych otworach, stan siatek, wszelkie zabezpieczenia przejść z części odosobnionej cukrowni, oraz góry cukrowej do innych działów produkcji, zabezpieczenia pakowni oraz magazynów z cukrem; należy również sprawdzać i kontrolować wszelkie przewody łączące część odosobnioną cukrowni z innymi oddziałami cukrowni;

8) przestrzegać, by do części odosobnionej cukrowni nie wchodziły osoby tam nie zatrudnione; osoby udające się do części odosobnionej sporadycznie, w celu wykonania napraw lub dla kontroli urządzeń technicznych winny posiadać specjalne przepustki, wystawione przez zarząd cukrowni;

9) kontrolować zbiorniki z melasą oraz należyte zastosowanie przepisowych świadectw przewozowych przy wywozie melasy z cukrowni;

10) z końcem kampanii urzędnicy pełniący obowiązki stałego nadzoru kontroli akcyzowej przeprowadzą szczegółową rewizję wszystkich urządzeń cukrowni, celem zbadania, czy naczynia i przewody zostały dokładnie opróżnione z cukru, cukrzycy, żółtych mączek itp.; pozostałe z końcem kampanii

półfabrykaty w postaci odcieków, cukrzycy, żółtych mączek itp. mają być dokładnie zważone i przechowane w odpowiednich naczyniach i pomieszczeniach na ten cel przeznaczonych.

Z uwagi na doniosłość powyższych funkcyj nadzorczych dla interesów Skarbu Państwa, Ministerstwo Skarbu przywiązuje duże znaczenie do ich należytego wykonania i poleca wydać w tym celu dalsze odpowiednie zarządzenia co do zastosowania niniejszego okólnika w praktyce oraz nadzoru nad jego przestrzeganiem, uzupełniając ewentualnie instrukcję dla stałych nadzorów w cukrowniach.

Za Ministra Skarbu

Podsekretarz Stanu

Prof. Dr L. Kurowski

266

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 21 listopada 1946 r.

o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.

Lista 1.

Na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 55, poz. 495) oraz § 15 ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 89, poz. 817), ogłaszam listę rewidentów, którym zatwierdzam prawo do przeprowadzania rewizji spółdzielni w Związku Rewizyjnym Spółdzielni R. P. w Warszawie:

1. Andrzejewski Czesław
2. Barański Tadeusz
3. Bielaczyc Józef
4. Burak Zenon
5. Dębicki Stanisław
6. Duczyński Jan
7. Jańczak Józef
8. Kacprzak Wiesław
9. Kaczewski Stanisław
10. Kaczmarek Benon
11. Karbowiak Feliks
12. Krawczyk Jan
13. Król Stefan
14. Makowski Wacław
15. Martyniuk Michał
16. Narczewski Józef
17. Pałęcki Tadeusz
18. Pasiut Stanisław
19. Pawelec Jan
20. Pazura Franciszek
21. Purolczak Wacław
22. Rudziński Karol
23. Skierniewski Edmund
24. Słaboń Bohdan
25. Szewczyk Robert
26. Szot Konstanty
27. Walczak Eugeniusz
28. Wyszkowski Stefan.

p. o. Przewodniczącego

Państwowej Rady Spółdzielczej

Jan Zawada

KOMUNIKAT

w sprawie prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu.

Od 1-go stycznia 1947 r. prenumerata Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu wynosić będzie: rocznie 800 zł; półrocznie 450 zł; kwartalnie 250 zł; miesięcznie 100 zł.

Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r. Należność za numery Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z okresu przed wpłaceniem prenumeraty będzie pobierana według cen sprzedażnych poszczególnych numerów.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres, którego wpłata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty wynosi zł. 40.

Cena numeru niniejszego zł. 23.— **Prenumerata miesięczna zł. 30.—**

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.
Ogłoszenia: za 1 milimetr szerokości 1 szpalty zł 6.—

Druk. „Automa" Warszawa, Wileńska 7.